

Kondor Katalin: Maradék

2025 február 22. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Mi tagadás, jó pár évtizedet meg kellett érnem, hogy megtudjam

a Szerémségben, jelen déli határunktól nem oly messze, Újvidéktől cirka húsz kilométerre létezik egy település, melynek neve Maradék. Igazán szégyellem magam, mert beképzelten úgy hittem, szinte mindent tudok a

magyarlakta területekről, az elszakítottakról is, úgy is mint a földrajztudomány szerelmese, de hát tévedni emberi dolog. Ugyanis fogalmam sem volt erről a kis településről, melyről még azt sem sikerült kiderítenem, hogy ez időtájt hányan lakják. Azt viszont megtudtam, hogy az írások szerint 1498-ban alapították, továbbá – a helybéliek szerint – a területe már az ókorban is lakott volt, ezt ásatások bizonyították. Még azt is, hogy nem volt könnyű életük az ottaniaknak. Nem lehetett, ugyanis nehéz sors jutott nekik, hiszen a török hódoltság alatt a magyar lakosság elpusztult, elmenekült. Aztán, mint más magyar települések példája is bizonyította történelmünk során, a török hódoltság elmúltával szerbek és horvátok költöztek a faluba, majd az 1800-as évek végére magyar telepesek is érkeztek.

Az, hogy egy magyar falu ezt a nevet viseli, mindennél ékebben bizonyítja történelmünk furcsaságait, azaz inkább tragédiáit, szenvedéseit. Hiszen tudjuk, tanultuk, mily mértékben néptelenedtek el területeink a török hódoltság idején, például a Duna–Tisza közén, mily nagy szenvedés jutott osztályrészül számos falunk, városunk lakosságának. Mindezek ellenére nem hinném, hogy lenne a világon még egy település, egy falu, melyet Maradéknak hívnak, bár az emberiség történetét vizsgálva alighanem számos hely van olyan, amelyben ilyen-olyan pusztítások nyomában még maradék sem maradt. Olvasom, hogy Maradék lakosai úgy tudják, hogy falujuk hajdan volt lerohanása után csak egyetlen ház és annak tornáca maradt meg. Később aztán e köré épült fel a jelenlegi falu.

Még mindig keveset tudunk történelmünkről, ez azt hiszem, vitathatatlan. Pedig kitettek magukért íróink, Jókai Móról kezdve Gárdonyi Gézáig, Mikszáth Kálmántól Ottlik Gézáig, Herczeg Ferencig, Kertész Imréről Bán Morig, és még bőven sorolhatnánk a neveket. Témát mindegyiküknek bőven szolgáltatott a magyar történelem. Jókai Mór születésének 200. évfordulóját ünnepeljük a napokban. Álljon itt tőle egy mondat: „A mennyországért sem szabad elárulni Magyarországot.” Legkiválóbb íróink és más foglalkozású kiválóságaink nem is tettek ilyet soha. Hanem csodálatosnál csodálatosabb, igaz írásokkal ajándékozták meg az olvasókat, s teszik ezt mindmáig. A maradék, aki meg nem így tesz, az még annyit sem érdemel, hogy értesüljön arról a különös sorsú magyar faluról, melynek nevet nehéz történelme adott. Maradék. Hadd mondjam el, hogy a szerémségi falu létezését Hetzmann Róberttől, a Magyar Patrióták Közösségének elnökétől tudtam meg. Később pedig a Magyar Televízió egyik legnagyobb műsorából, a Hazajáróból. Ugyanis ő ott is jártak. S egy verssel is megajándékozták a nézőket, de ez valószínűleg nem csak a falunak szól, hanem valamennyi nehéz sorsú, a történelem által megtépzott magyar településnek.

Bogdán József: Fohász a déli végeken

„Mennyei Atyánk, te vagy a végtelen, / Derődet hintsd szét a déli végeken. / Új évezred van, adj nekünk új szívet. / El ne múljon végleg e kis sziget.”

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló